

PRINTRE GÂNDURI

De câteva luni încoace, se știe că prezentul nostru are singular, „pandemia”, ceva cu care nu ne-am întâlnit poate decât în cărți, evenimente istorice, într-o lume distopică, dar, în orice caz nu în realitatea efectivă. Termenul „pandemie” a devenit leitmotivul existenței fiecăruia, asta dacă nu am reușit până atunci să ne ascundem undeva într-o peșteră, însă este foarte posibil ca și acolo ecoul nostru să ricoșeze sub forma acestui termen.

Deși cele două cuvinte „vacanță” și „pandemie” sunt creează un paradox, este evident că au reușit să conviețuiască, ba chiar să devină prietene, întrucât pandemia a însemnat o vacanță plină de lecturi și studiu individual, un fel de drum inițiativ spiritual, de ieșire din peștera mitului platonician. Este greu nu numai ca adolescent să renunți la rutina zilnică, la prietenii pe care îi îmbrățișai din obișnuință, la normalitate, pe scurt. În aceeași ordine de idei, comparând pandemiile din trecut cu cea de acum, din era tehnologiei, ar trebui să ne simțim măcar cu un dram mai norocoși, având în vedere că, deși nu interacționăm fizic cu persoanele dragi, avem la dispoziție telefoane cu care să le contactăm. Ne plângeam înainte de acest eveniment de răceala ce stă mai nou la baza relațiilor interumane, ca efect al suprautilizării tehnologiei. Totuși, această pandemie a însemnat puterea de a combate această definiție pe care o consideram jignitoare, de a petrece timpul, care oricum a trecut repede, alături de familie. Această vacanță în pandemie a reprezentat un prilej pentru noi, adolescenții, de a revendica ștergerea etichetei generației noastre de „hedoniști depresivi” și de a demonstra că, de fapt, știm să apreciem ce avem nu atunci când acel ceva dispare, ci când ne este pus la dispoziție.

După cum spuneam, vacanța mea în pandemie, sau, mai delicat exprimat, vacanța mea dedicată lecturii a constat într-atât: cititul unei cărți pe săptămână. Deși niciun subiect abordat nu avea în vizor vreo epidemie, ci mai degrabă opusul, oarecum asociaz totul cu ceea ce trăim cu toții în această perioadă. Pare exagerat și chiar deloc potrivit să asociez „Biblioteca de la Auschwitz” a lui Antonio G. Iturbe, unde este vizată viața crudă a acestei bibliotecare adolescente care se luptă să supraviețuiască atrocităților din lagăr cu realitatea mea, cea din pandemie, deoarece, nu au nicio legătură aparentă. De aceea, am realizat faptul că tindem să dăm la o parte trecutul nostru istoric, în care strămoșii nu dispuneau de tehnologie sau de alte lucruri care ne asigură luxul în care trăim. Totuși, s-a produs o conexiune: eu, protagonista propriei mele vieți, împreună cu micuța bibliotecară, supusă să își lase copilăria în spate pentru totdeauna, am trecut prin fricile legate de ce va urma și m-am regăsit oarecum în unele dintre

temerile sale. Cuprinsă de anxietate ce ducea la seri terminate cu plânsete afundate în pernă, îmi era frică de tot ce însemna viitor. De ce trebuie să se întâmple totul acum, când viața părea să prindă contur, când primăvara era în plină armonie, când urmau sărbătorile, când se aduna întreaga familie (lucru care se întâmplă prea puțin în decursul unui an)? Am simțit ce înseamnă să nu poți face față evenimentelor nefaste din viața ta, dar aveam norocul de a fi aproape de părinții mei iubitori, pe când Dita, deși o avea pe mama sa alături, nu putea să i se confeseze, deoarece era în pericolul de fi auzită de soldații trupelor naziste și cel mai probabil pusă la zid pentru orice gând spus cu voce tare. Era prea greu de îndurat faptul că era foarte probabil să își piardă întreaga familie fără să clipească, fără să apuce să le spună un ultim „te iubesc”. Se face că, această domnișoară curajoasă, prin toate pierderile pe care le-a întâmpinat, în special moartea celor doi părinți, au întărit-o într-un mod admirabil. Atunci mi-am spus „Dacă acestei fete, mai mici decât mine, i s-au adevărit toate fricile și a început să poarte mereu grija zilei următoare, lucru care nu ar trebui să existe la copii, eu de ce nu aș putea să fiu puternică, când am tot confortul la dispoziție, când am un acoperiș și o casă primitoare, când pot să mă bucur de o masă caldă în fiecare zi?”.

Acest gând era cel care mă ajuta să îmi șterg lacrimile seară de seară. Părinții mei aveau nevoie de mine și era deci obligația mea să mă remontez, să fiu motivul pentru care au zâmbit, măcar o singură dată, în acea zi. E dificil să încerci să consolezi o durere nemaîntâlnită de tine până atunci. Am învățat să apreciez timpul petrecut cu familia, să îmi stimez și mai mult părinții, pentru că ei erau cei expuși la pericolul acesta pentru mine, și eu trebuia să fiu cea care îi întâmpină cu noi speranțe în prag, care să îi asigure că totul va merge într-un final spre bine. Bineînțeles, nu se compară încercările la care au fost supuși evreii în acea perioadă cu ceea ce se întâmplă acum, dar faptul că acest personaj și-a folosit până și ultimul dram de speranță pentru a supraviețui unei vieți cam greu de imaginat în zilele noastre, m-a ambiționat și m-a îndemnat să cred cu tărie că finalurile unei povești vor fi, într-un fel sau altul, mereu în favoarea noastră.

Un alt factor ce a contribuit la dezechilibrul meu emoțional este și lectura „neintenționată”, adică cea a știrilor. Panica pe care mi-o inspirau titlurile gigantice, care țineau să scoată în evidență cât de gravă e situația și că totul merge înspre mai rău, era un motiv al serilor mele nedormite, al ticurilor nervoase, al mâncatului excesiv pe bază de stres. Problema era că nu mă puteam controla; trebuia să aflu constant numărul de cazuri, să văd cam ce simptome caracterizează virusul, și culmea era că apărea câte unul nou aproape zilnic. Cu toții am devenit „doctori” în această pandemie, presupun, ca rezultat a tot ceea ce circula pe internet, și am început să ne autodiagnosticăm.

De aceea, iar am iar am evadat prin cărți, ca să uit pentru scurt timp de propria realitate, însă cu fiecare poagină citită făceam asocieri cu ceea ce se întâmplă în prezentul meu. Astfel, a

urmat ca „Dama cu camelii”, romanul lui Alexandre Dumas, lectură prea îndrăgită în această vacanță redenumită de mine, ca una plină de lecturi, în ciuda subiectului ce aborda tema unei iubiri cu un final lacrimogen. Disecând toată povestea, nu ar fi trebui să aibă nicio legătură cu momentul nostru pandemic, dar ideea în sine de a pierde pe cineva drag în urma unei boli mă trimitea cu gândul la pierderea cuiva apropiat din cauza acestui virus. Marguerite a fost mai mult decât o iubită pentru Armand. Ea a reprezentat „totul” său, toate idealurile sale cuprinse într-o singură ființă atât de boemă și fragilă, gândul care îl obseda zi și noapte. Când realizam durerea sufocantă pe care o trăia Armand odată cu pierderea persoanei iubite, îmi simțeam sufletul străpuns și gândurile chinuite. Cum era posibil ca o persoană atât de tânără, de frumoasă și adorată, să moară pe din cauza unei boli? Atunci corelam această situație cu ceea ce se întâmpla în jurul meu. Oameni tineri, care aparțineau unei familii, care erau iubiți și iubeau la rândul lor cu intensitate, care aveau planuri de viitor, fără să ia în calcul ideea că poate de mâine nu vor mai fi, mureau din cauza acestui virus. Nimeni nu era scutit sau privilegiat, eram cu toții împreună într-o situație care și astăzi pare că nu mai are sfârșit.

Făcând abstracție de momentele în care eram dezolată și fără speranță, au urmat și perioade în care am început să privesc altfel lucrurile, să mă maturizez, poate, să mă cunosc mai bine și să îmi las imaginația să mă poarte în sejururi demult visate de mine, iar privilegiul era faptul că puteam să călătoresc gratuit, cu propriile mele aripi. Am constatat astfel că sufletul nostru cunoaște refugii bizare, dar și că orice experiență de lectură se poate compara cu faptul de a urca într-un tren și a merge într-o vacanță. În acest sens, romanele adaugă vieții ceea ce îi lipsește, întrucât frumoasa operă a Simonei Popescu, „Exuvii” mi-a dăruit încredere și dorință de evoluție. Legătura dintre subiectul cărții cu această perioadă se bazează mai mult pe ceea ce trăiam eu, iar nu pe ceea ce trăia o masa întreagă de oameni, nedorind să sune egoist, pentru că se năștea în mine o necesitate de a mă autodepăși. Mă transpuneam într-o dimensiune creată de mine, împreună cu „Mariile”, unele mai enervante, altele mai jucăușe, unele mai liniștite, altele mai vorbărețe, care mi-au scos la iveală temerile, dar și punctele tari, așa cum și autoarea la rândul ei călătorea în timp cu ajutorul amintirilor, realizând cum întreaga personalitate a ei este de fapt un puzzle al acțiunilor săvârșite de-a lungul vieții. Am continuat să mă descopăr, astfel lacrimile incontrolabile care îmi umpleau obrazii seară de seară din cauza grijilor, a oboselii și copleșirii, a întrebării obsedante „Cine sunt eu, de fapt?” au preluat un rol esențial în maturizarea mea pe parcursul acestei jumătăți de an.

Un lucru pe care l-am mai constatat în această vacanță este oportunitatea de care dispuneam zilnic, fără să îi acord atât de mult credit însă, și anume aceea că pot să îmi actualizez informațiile, să îmi ajut creierul să funcționeze în mod mulțumitor toată viața. De ce să nu profit de o astfel oportunitate de a mă fi născut cu posibilitatea aceasta? În pofida

neînregistrării sale în ceea ce privește inteligența, bietul Charly Gordon din „Flori pentru Algernon”, din opera scrisă de Daniel Keyes, are o singură dorință: aceea de a fi deștept. Acesta se naște cu un IQ ridicol, neștiind nici măcar să lege câteva propoziții, și devine astfel un cobai într-o operație pe creier, care îi va schimba în mod radical viața. IQ-ul său va crește peste medie, el povestindu-și experiențele sub forma unui jurnal, și ajunge să fie tot mai însetat de cunoaștere. Totuși, pe moment ce înaintează în timp, operația începe să nu mai aibă efect și Charly revine la inteligența lui inițială. Finalul cărții mi-a stârnit atunci o stare de vinovăție, pentru că Charly a fost mai ambițios decât mine, dorindu-și chiar și înaintea operației să fie o enciclopedie umană. Am fost mereu însoțită de această șansă de a învăța, dar eu am ajuns oarecum să mă consolez cu ideea că am destul timp. Charly a fost și este în continuare motivul dorinței mele de a crește spiritual, de a mulțumi zilnic Universului pentru înzestrările mele, dar și motivul pentru care mă dojenesc zilnic: „Dacă Charly a dorit să evolueze, tu de ce ai lăncezi pe canapea? Vei ajunge într-o situație inevitabilă, în care orice efort depus nu va mai avea nici un efect asupra ta.”. Abia după aceste evenimente care mă trezeau la realitate, realitatea mea, cea în care trebuie să muncesc pentru evoluție, iar nu să mă complac și să îmi găsesc scuze, am reușit să simt că iau „o gură de aer”.

Vacanța mea a început odată cu pofta mea de a mă descoperi și pot afirma că nici acum nu e gata; poate nu va fi gata niciodată... Un lucru care m-a mai îmboldit și care mi-a „injectat” acea doză necesară de speranță a fost să văd cum natura își urma cursul, în ciuda pandemiei și am realizat că, de fapt, soluția este să nu te centrezi doar pe răul din jur, ci să îndrăznești să adulmeci binele și să îl găsești, pentru că acesta s-ar putea să fie chiar în fața ta. Da, există o grămadă de cazuri și situația nu este una ușor de înțeles sau de digerat, dar multe alte lucruri frumoase se întâmplă între timp, care să mai estompeze măcar un pic gravitatea acestui eveniment intempestiv. Trebuie să ne reamintim constant că intrările și ieșirile din scena vieții sunt reglate după un ceasornic foarte exact și că nimic nu este permanent; nici măcar noi, care, de multe ori, ne imaginăm ca fiind invincibili. Exact din această cauză, este esențial să profităm de orice clipă, să o utilizăm în mod favorabil nouă, să știm cum să ne controlăm unele acțiuni și gânduri, astfel încât să nu devenim victima acestora.

Așadar, am reușit să accept această situație și să o iau ca atare, să mă gândesc la ce aș putea face în așa fel încât să mă protejiez pe mine și pe apropiații mei, dar să nu uit să transmit gânduri pozitive și celor pe care nu îi cunosc și care trec prin momente mai grele decât cele prin care trec eu. În rest, nu pot face altceva decât să extrag și partea bună a realității pe care o trăiesc, aceea fiind faptul că am toate posibilitățile pentru a realiza ceea ce îmi doresc: să evoluez neîncetat.